

Krootuse Kooli Kuller

K r o o t u s e P õ h i k o o l i s õ n u m i t o o j a n r 6 7

Viimasel koolipäeval istutati puid

Anabelile ja Janekile on aiatööd tuttavad, nemad on varemgi labidat käes hoidnud. Esmalt tuli pisikesed tammeistikud peenrast kätte saada, seejärel sõidutati need rajatava pargi asukohta Orupedastiku veerule, kus algas kibekiire istutustöö.

Pärast pikka ja väsitavad kooliaastat ei taha ükski koolilaps mõelda sellele, et peaks viimasel koolipäeval klassiruumis kükitama. Kuna hinded olid väljas ja õpikudki kokku kogutud, otsustasime sellele õppeaastale punkti panna midagi head tehes.

Neli aastat tagasi, kui praegune lõpuklass õppis kuuendas, algatati EV Riigikantsalei eestvedamisel projekt "Eesti 100 tamme". See üritus kutsuti ellu Eesti sajanda sünnipäeva tähistamiseks. Tookordsed kuuendikud korjasid sügisel tammetõrud ja panid need mulda, et väikeseid istikuid saada. Sel kevadel oli paras aeg need taimed oma kohale istutada. Kahjuks ei saanud üheksandikud ise istutusprotsessis kaasa lüüa, kuna valmistusid matemaatika eksamiks.

Vallavanem Andrus Seeme leidis pargi-

le sobiva koha Orupedastiku terviseraja äärde mäeveerule.

Puid hakati maha istutama nii, et neist moodustuks number 100. Esialgu oli tükk tegemist, et nullid ikka ühesugused tuleks. Selleks moodustasid lapsed inimketina numbrid ja seejärel taoti maasse vaiad, mille kõrvale siis puukesi istutama hakati.

Ilm oli päiksepaisteline ja soe ning soosis igati väljas tegutsemist. Enamik lastest polnud kunagi ühtki puud istutanud ega labidaga maasse auku kaevanud, seega sai sel päeval midagi uut kogetud.

Lapsed soovisid, et sarnasest puudeistutamisest võiks saada iga-aastane traditsioon.

Riigikantsalei plaani kohaselt rajatakse 100 tammega tammikuid igasse maa-

konda. Esindustammik pannakse kasvama Tamsalus. Selle paiga teeb eriliseks osalt nii nimemaagia kui ka asukoht, sest Tamsalu asub keset Eestit ja rajatavale tammikule on hea ligipääs.

Tamm on läbi aegade olnud eestlastele püha puu, millega seonduvad mitmed legendid, rituaalid, uskumused. Tänu tamme pikale elueale kanduvad meie lood ja unistused läbi aegade järeltulevate põlvedeni. Tamm on tugevuse ja kestvuse sümbol, mis sobib hästi Eesti Vabariigi 100. sünnipäeva vääristamiseks.

Aime Sabre

Viiimane koolikell 26.05.2017. Esireas Mairo Mänd, 2. reas Keithlin Michelson, Renata Rosenberg, Greete– Liis Kalda, Marian Seeme, 3. reas Hanna Liisa Toomes, Ranno Kähr, Andreas Korju, Katrin Valdas ja Aime Sabre.

Sel kevadel meenutavad oma koolis veedetud aastaid tänavused lõpetajad.

Greete– Liis: Mõeldes tagasi nende 9 aastale, siis pigem jäävad meelde mulle head mälestused. Algklassidest meenub mulle kõigepealt minu esimene õpetaja Aime Palm, kes oli alati väga hea, lahke, sõbralik ja rõõmus. Ta kohtles meid kõiki kui oma lapsi. Samuti meenuvad mulle klassiõhtud, kus pidime riietume ennast loomadeks või muinasjututegelasteks. Arvan, et algklasside põhisündmus oli öölugemine, mis tähendas, et me, 1. kuni 4. klass, jäime kooli ööseks. Tol ajal oli see kõige põnevam asi üldse, mõtle- sa saad kooli ööseks jääda. Muidugi meenuvad ka need pikapäevas veedetud õhtud, kus sai mõeldud, et ma võiks juba suur olla ja ise poes käia, sest nägin, et suuremad lapsed teevad seda. Siis tundusid suuremad alati nii hirmsad ja suured.

Meie klassi koosseis on aegade jooksul muutunud, meilt on ära läinud Kris, kellega koos oli alati tore ja naljakas, siis vahepeal käis Hanna ära, aga ilmselgelt sai ta aru, et meiega on kõige parem ja tuli tagasi. Siis liitus meie klassiga Andreas, kes oli algul tagasihoidlik ja vaikne, aga nüüd on sellele hoopis vastupidine, pärast teda liitus meiega Ranno, kellel ei kujutaks me praegu oma klassi ette. Võin kindlalt väita, et meie klass on üks ägedamaid ja toredamaid.

Samuti tuleks kiita meie praegust klassijuhatajat Aime Sabret, kes on suutnud meid taluda ja meie naljadega kaasa minna ning et ta meid on ikka tagant sundinud ja toetanud. Muidugi tuleb ka

kiita teisi õpetajaid, kes pole meid õpetades käega löönud.

Andreas: Esialgu oli kõik võõras, kui siia kooli tulin, aga suht kiiresti harjusin selle kohaga. Ajapikku sain palju sõpru ja oli vinge. Õppimine oli väga lihtne, hinded olid korras. Mida klass edasi, seda raskemaks läks, vahepeal enam ei viitsind üldse õppida ja ka hinded läksid alla, kuid siis läks jälle kõik ülesmäge. Üritusi on olnud palju ja enamus on meeldinud. Jalgpall on olnud kogu aeg vinge, kuna mängijaid on palju ja kõik oskavad. Vahepeal sai lollusi ka tehtud. Sai ehk käidud ja sigalas ja torusiilipauku tehtud, lõpuks õpetaja sai teada ja peale seda pole käinud ka enam. Viimases klassis on olnud terve aasta suhteliselt pingeline. Õppimine on raskem ja ka inimesed on muutunud, eriti viimane poolaasta on olnud kuidagi väga pingeline. Enam ei ole ühtse klassi tunnet, kuigi pealt vaadates võib nii tunduda, et on. Hetkel on tähtis, et saan eksamid kõik korralikult tehtud ja peale seda on suvi ehk kolm kuud vabadust.

Renata: Minu üheksa aastat Krootuse Põhikoolis on möödunud väga kiirelt, alles ma alustasin seda kooliteed ja nüüd hakkab juba lõpetama. Mina olin ainukene laps esimeses klassis, kes polnud lasteaias käinud ja seega ei teadnud ma mitte kedagi. Väga kiirelt sõbrunesin ma Mariani ja Greetega, kellest on saanud nüüd ka minu parimad sõbrad. 2015. aastal tuli meie klassi Ranno, kellest sai samuti minu parim sõber.

Algklassides sai peaaegu iga vahetund mängitud kas seinakirpu või jalakirpu- niimoodi möödusid meie vahetunnid. Mäletan hästi, kuidas me Greetega viskasime kogemata õpetaja Aime Palmi pallid kapi taha ja teesklesime, et meie ei tea sellest midagi. Neljanda klassi lõpuks viis õpetaja Aime meid Põlvasse bowlingusse ja hiljem käisime ka söömas.

Ranno: Kõndides kaks ja pool aastat tagasi siia kooli juurde, kartsin väga, kuna ma ei teadnud, milline koolipere mind vastu võtab. Siin koolis on väga ägedad inimesed, kellega sain kiirelt tuttavaks. Klassiruum tundus naljakas ja veider (heas mõttes). Klassikaaslased olid algul tagasihoidlikud, kuid pikapeale sain kõigiga sõpradeks. Mul oli kergem koolis käia ning sain vabamalt rääkida. Tunni ajal kui ka vahetundides hakkas jutt sujumalt tulema. Klassi tüdrukud rääkisid, mis neil on juhtunud sellel ajal, kui mina polnud siin koolis. Klassis tekkis tugevam sõprusside Renata, Greete ja Marianiga. Nendega on lihtsalt nii hea koos olla, et kõik mured, mis sul on, kaovad ja tuju on alati laes.

Mairo: Ma mäletan kõige rohkem seda, kui ma siia kooli alles tulin. Kõik olid vaiksed ja mina olin arg, siis tuli mul palju sõpru. Kõige paremini jäi mulle meelde see, kui mulle avaldati näitlemise eest kiitust, mis inspireeris mind näitlema. Selle 8 aasta jooksul, mis olen siin koolis käinud, olen teinud ka väga palju pätti, näiteks kapiuksed, aknaklaasid, lauad, tulekustuti ja veel paljud. Enne läheb päike looja, kui jõuab neid kokku lugeda. Aga mul on olnud siin koolis väga lahe, kahju on kohe siit ära minna, aga eluga peab edasi minema. Täna kõik neid õpetajaid, kes mind toetasid ja aitasid, eriti meie klassijuhataja Aime Sabret.

1. september 2016.

Marian: Oma elu esimest koolipäeva ma väga ei mäleta. Mäletan mingeid hetki ja tundeid: olin väga uhke, et sain istuda oma uue koolipere ees, olin ärevil terve päev ning onu saatis mulle esimese koolipäeva puhul 50-kroonise. Algklassides sai palju pättusi tehtud. Esitkes koos Greete – Liisiga täitsime iga päev seebikarbid veega - ärge isegi küsige, miks? Poisid ja armastus oli ka siis põnevamas seisus kui hetkel. Klassiõdedega jooksimine ka tihti pikapäevast ära, et mitte koduseid töid teha. Meie klassis oli ka pisike kapp, kuhu meie klassi poisid, Kris ja Mairo, sisse mahtusid ja ajaviiteks seal kohutuuli väljutasid. Ja kuidas me lootsime, et meie tantsuõpetaja talviti lumme kinni jääks ja ei jõuaks rütmika tunniks kooli. Kunstitunnid väljas ja iga vahetunnine jalakirp olid lemmikud. Suuremates klaasides muutus meie klassi seltskond. Ära läks armas väike Kris ja juurde tulid Andreas ja Ranno. Klassiõhtud, õudusfilmid, ekskursioonid, iseseisvad tunnid ja alati mingid põhjused, miks võiks tunnid ära jääda – on klassi lemmikud. Armastan oma klassi ja jään seda igatsema!

Keithlin: Minu üheksa aastat on möödunud väga suure arengu ja naeru saatel. Esimese klassi aktusele pidin tulema koos isaga, sest samal päeval sündis mu väike vend. Esimesed päevad uues keskkonnas ja uute sõpradega olid väga vaiksed, nüüdseks on see vastupidi. Meie klass on väga rõõmus, kokkuhoidev ja

abivalmis. Läbi aastate on jäänud meie klassis tüdrukud samaks, poisid aga on muutunud. Teises klassis tuli juurde Mairo, Kris lahkus meie juurest peale neljandat klassi, kuuendas tuli juurde Andreas ja seitsmendas Ranno.

Eredamalt on mees klassiõhtu õpetaja Aime Palmi juures, kus kõik koos rabarberikooki söime ja morssi jõime. Mul õnnestus ka algklassides kooli trepil kukkuda, lõhkudes ära on esihambad. Mäletan, et ainuke hea asi oli selles see, et sain läbi esihammaste vilistada.

Samuti vaidlesime me alati Krisiga, kes on enne sündinud, kas tema või mina. Oleme sündinud samal päeval ja alati tegime kokkuleppeid, kes millisel päeval kooli kommi toob. Aga tavaliselt juhtus ikka nii olema, et tõime samal päeval.

Katrin: Minu jaoks on need aastad erinevalt teistest vägagi aeglaselt möödunud. Algklassi aegadest jäi mulle enim meelde 1. september. Mäletan, et aktus toimus vallamajas, nüüd aga on see toimunud juba tükk aega koolis. Oma klassikaaslasid ma juba teadsin, olin nimelt nendega ligi 5 aastat juba eelnevalt koos olnud. Nüüdseks aga on meie klassikoosseis mõne inimese võrra täienenud. Olen juba väikesest saati olnud ilmselt klassi kõige rahulikum ja vaiksem kuju. Minu jaoks pole kool kunagi liiga raske olnud, 9. klassi lõpp pole olnud küll kõige lihtsamate killast, kuid õnneks pole sedagi enam kauaks

jäänud. Kooliajast on enim meelde jäänud üks suur närveerimine - nii hinnete, tasemetööde, kontrolltööde ja üldse paljude asjade pärast.

Hanna Liisa: Aeg on möödunud kiirelt. On olnud raske. Pikk aeg on möödunud kiirelt. Tihtipeale olen venitanud need hinded mis mul on... Krootuse Põhikool ei ole põhja andnud ainult haridusele, vaid ka elule. Meie koolis on reeglid, mida enamuse õpilasi siiski hoolikalt täidavad. Krootuse Põhikoolis ausatavad õpilased õpetajaid. Meie koolis on siiski kombes, enamuse õpilasi meie koolist on kombekad. On ka palju lõbusaid mälestusi koos klassiga, paljud inimesed on läinud ja ka juurde tulnud. Meie klass on alati kokku hoidnud... välja arvatud kaks viimast aastat. Siin koolis on olnud palju lõbusaid aegu...

*Lood kogus kokku klassijuhataja
Aime Sabre*

Sigrīd Mallene

2017. aasta oktoobris tähistatakse Karaski- Krootuse kooli 250. aastapäeva. Siinkohal on lehelugejal suurepärase võimalus tutvuda ühe meie endise kauaaegse õpetaja Silvi Voove-rega.

Millal ja kus oled sündinud?

Sündisin 1935. aastal toona Võrumaal, hetkel kuulub see koht Põlvamaale, praeguses Maantemuuseumi peamajas Varbuses. Sündisin kodus. Minu isa töötas toona hõovlijuhina, ema oli kodune, ta oli pärit Koorastest. Isa oli õppinud hõovlijuhiks, ta sai 1929. aastal hõovlijuhi kutse. Kõigepealt said ta tööd Kauksis, siis hakkas see teede hõoveldamine peale, tehti teemeistri piirkond siia. Isa hakkas töötama Varbuses ja 1935. aastal sündisin mina selle maja otsmises toas. Vanasti oli ikka suur vahe: teemeistril oli elamiseks mitu ruumi, hõovlijuhil oli üks tuba, köök ning selles toas ja köögis elaski meie pere.

Kus algas Sinu koolitee?

Esimesse klassi läksin mina Vastseliinas, sest minu isa vahetas Varbuse hõovlijuhi koha Vastseliina koha vastu tänu sellele, et teine laps oli ka tütar – minu õde. Vastseliinas asus kool ligidal. Varbuses elades oleks tulnud kooli käima hakata Karaskis või minna Põlva poole 5 kilomeetrit Tännasilma kooli. Aga kuidas see väikene laps sinna oleks käinud?

Ja pärast keskkooli lõpetamist?

Pärast Vastseliina Keskkooli lõpetamist asusin õppima 1953. aastal Tartu Riiklikku Ülikooli geograafiat. Miks just geograafiat? Aga sellepärast, et meil oli üks geograafia õpetaja Georgi Petšnikov, kes oskas hästi ainet selgitada, tegi palju katseid ja selgitas, mis on maailm, ehitas vulkaani mudeli, selgitas selle töötamise põhimõtet. Meie lennust asusid üldse paljud õppima kas geograafiat või ajalugu. Miks toona ei mindud õppi-

maja põllumajandust? Aga sellepärast, et toona oli olnud kulakluse likvideerimise aeg, kolhoosid olid äärmiselt vaesed. Kui vaeseks oli tehtud maa! Kolhoosis said inimesed vaid kopikaid palka. 1949. aastal oli toimunud suur Siberisse küüditamine. Miks meil siin Ihamarus kõik need suured talud tühjaks tehti? Need pered on kõik Siberisse saadetud. Üks pere, Tigase- Võsu, talu, kust oli pärit mu esimene õpetaja, nemad kõik viidi ka Siberisse.

Pärast ülikooli lõpetamist tahtsin ma kõigest hingest tööle minna Otepäale, aga ma ei saanud Otepäale, sest keskkooli rajati Savernasse – Savernas oli kasvav kool. Nii saigi minu esimeseks töökohaks Saverna keskkool. Savernas töötasin ma 1962. aasta 20. augustini, mil ma tulin Karaskisse. Töökohti oli Põlva rajoonis pakkuda veel: Ruusale, Kauksisse, oli teisigi. Miks ma valisin just Karaski? Kodulebese inimesena arvestasin, et Ihamarust liikusid bussid Tartusse ja Võrru. Sellepärast ma Karaski valisingi.

Karaskisse jõudmise ajal ei olnud koolimajal katust peal – tehti remonti. Kooli direktoriks oli määratud Sulev Punning. Sulev oli enne töötanud koolis pioneeri-juhina ning matemaatika ja füüsika õpetajana. Mina hakkasin tööle õppealajuhatajana, peale selle töötas koolis Maanoorte kool. Sinna asusid õppima need, kel haridustee oli mingil põhjusel pooleli jäänud, kellel polnud 8. klass lõpetatud. Maanoorte koolis olen ma isegi eesti keele tunde andnud. Toona käis Maanoorte koolis Elli Oras – väga nupuga tüdruk, aga seal õppisid veel Aleksander Liske, Valev Visnapuu, Endel Jaaniado, Illar Veiko ja palju teised. Eks seal sai ka palju nalja. Ei lähe meelest, kuidas üks maanoor väitis, et Ameerika Ühendriikide pealinn on Kennedy!

Sulev Punning õppis tollal Tallinnas kõrgkoolis, tal oli kaks väikest last. Mul on hästi meeles, kui Sulev lõpetas Tallinna Pedagoogilise Instituudi, oli kaetud lõpetamise puhul heameelest uhke laud.

Mul on olnud Karaski- Krootuse koolides palju kolleege- teekäijaid. Võin julgelt öelda, et sihilikult halba soovivaid inimesi nende seas pole olnud. On olnud küllalt neid inimesi, kes on elus ise olnud väga suurtes raskustes ja keda olen aidata püüdnud. Olen näinud palju kolleegide isiklikku tragöödiat.

Mis aineid ma nende aastate jooksul andnud ka pole! Peaaegu kõiki aineõpetajaid olen asendanud, kehalises kasvatuses olen andnud lastele palli, kui õpe-

tajat polnud. Olen pesnud isegi enne koolipeo algust purjus kooliteenija asemel põrandat. Kõike on juhtunud! Pikki aastaid olin tüdrukute tööõpetuse õpetaja. Mäletan aega, kui õpetasin tüdrukute tööõpetuses liitklassi, aga kõigi õpilaste peale oli vaid üks õmblusmasin. Kõik asjad tuli sellega ära teha ja saidki tehtud. Ei olnud lihtne aeg. Aga hoolimata kõigest on kõigist mu õpilastest saanud tublid inimesed.

Sinu tööleasumisest on vahetunud riigikord, kaks korda raha nimetus, muutunud on ka arusaamad sellest, mis õige ja mis vale. Vanasti ei pahanud lapsevanemad, kui koolmeister koera poissi kõrvast sakutas. Kui vaja, siis vaja! Nüüd tuleks sellest kohtuskäik.

Kuidas on tänapäeva lapsed võrreldes Sinu noorusaja lastega muutunud?

Kõige suurem vahe on minu arvates see, et kõik on mõttetult internetipõhine. Laste käeline tegevus on jäänud tähelepanuta ja arenduseta. Ma saan kõigest aru, aga me peame meeles pidama, et kartul kasvab siiski mullas, vili kasvab põllul. Kas me hakkame varsti kosmosetoitu sööma? Paljud vajalikud asjad on ümber pööratud, kadunud on näiteks koolide juures olevad katseaiad. Lapsed peaksid enam ära tegema oma kätega, oma näppudega, mitte ainult nii, et ma vajutan ainult klahvide peale.

Muutunud on ka näiteks õpetajate saamine kooli. Mul on hästi meeles, kui me sõitsime V. Sassi nimelise sovhoosi partorgi Paul Möldruga Tartusse Pedagoogilisse Kooli muusikaõpetuse õpetajat otsima, et praegune muusikaõpetaja Aino Oviir siia tuleks. Mina olin kõneleja, Paul oli autojuhiks. Palusin pedas, et meil oleks vaja õpetajat, kes oskaks veidi rohkem ka, kui vaid tundi anda. Arvata võib, et see sõit toimus partorgi Villisega.

Järg lk 5

Endine direktor Sulev Punning õnnitleb Silvit tema 80nda sünnipäeva puhul.

Järg leheküljele 4

Silvi, Sul on olnud väga palju õpilasi. On ka neid, kelle edusamme oled uhkusega jälginud?

Oh, neid on väga palju, enamuse endiseid õpilasi võib vaadata positiivsuse ja rõõmuga. Minu suurimaks sooviks oli, et

kõik saaksid hakkama, et kõik lõpetaksid kooli. Võib-olla ma olen rumal olnud ja soovinud, et kõik mu õpilased omandaksid elementaarsed tarkused. Kui ma nüüd meenutan, siis ma vist ei olegi pannud kahte klassi ja kooli lõpuks, vaid istusin terve rea õpilastega peale tunde ja õppisin nendega, kel kodused tööd tegemata ning töövihikusse tõmmatud vaid kriipsud või jäetud täitmata. Kord istusin sellistega jälle pärast tunde ja Andres Niinemägi, nägemata mind, tuli küsima: „Miks te siin veel olete?“ Üks siis kaebas: „Ta jättis meid peale tunde. Kui kasvab suureks, lähen ostan püssi ja lasen ta maha!“ Oleks pidanud ütleva, et ole loll siis edasi. Aga pärast seda tuli mul insult.

Kõige halvem ongi see, et lapsed arvad, et nad õpetaja jaoks õpivad. Peaks

ikka aru saama, et õpitakse endale, mitte õpetajale.

Aga mul on olnud väga tublisid õpilasi: õed Tiiu ja Maia Hõbemägi, kõik Koduvere pere lapsed, Kai Treier... Tublisid õpilasi on nende aastatega olnud väga-väga palju.

Kui elu annaks võimaluse veel kord ametit valida, kas valiksid ikka õpetajaametit?

Võib-olla valiksingi, aga teeksin kohe oma õpilastele selgeks, et õpitakse endale, mitte õpetajale.

Mida tahaksid kooliperere juubeliks soovida?

Soovin, et kõik läheks positiivselt! Et ikka koolis lapsi oleks ning et need lapsed, kes koolis õpivad, nähes lilleõit, sellele peale ei astuks, vaid elavat loodust märkaks!

Minu koolimälestused (2001-2010)

Greta Pentsa

Kui ma mõtlen ajale (mida iseenesest oli päris palju – tervelt üheksa aastat), mil käisin Krootuse Põhikoolis, siis päris kummalisel ja arusaamatul põhjusel meenub esmalt päikesepaiste. Päikesepaiste sügis- ja kevadhommikutel kooli kõndides, päikesepaiste klassis, mis kuidagi ei soosinud koolipingistumist ja õppimist, päikesepaiste kevadistel vahetundidel õues ja päikesepaistes veedetud tunnid koolipäeva lõpus.

Kõige vahvamad mälestused läbi nende üheksa aasta langevad aga veerandilõpudele. Nendele päevadele, kui hinded olid väljas ning koolipäev oli tavalistest koolitundidest pisut erilisem. Need päevad, kui peale tunde toimus jõulu- või kevadpeo peaproov ning õhtul pidu. Õhus oli alati ootusärevust ja natukene ka laiskust, sest keegi ei viitsinud sellistel päevadel kuigi palju enam koolitöödele tähelepanu pöörata.

Minu jaoks toimus ägedaim jõulupidu aastal 2004, kui käisin neljandas klassis ning minu klassi juhtida oli kogu jõulupidu. Valmistusime selleks etteasteks nädalaid – meie klassijuhataja Hele kirjutas meile tekstid, mida koolitundide vahel ja lõpus tundide kaupa harjutasime. Kõige eredamalt on aga mees jõulupeo päev, mil minu mäletamist mööda koolitunde ei toimunudki. Me pidasime omamoodi klassiõhtut –

maiustasime ja harjutasime oma rolle, milleks, muide, olid erinevad metsaelukad – et ikka õhtul parimatest parim etendus anda.

Kui mõelda, siis sain põhikoolis üsna korraliku lavakogemuse. Ei möödunud aastat, kui ma laval esinenud poleks ning mulle meeldis esineda – meeldib siiani. Mulle meeldis aulal seista ning laulda, tantsida, näidelda. Ma osalesin väiksemates klassides peaaegu kõigis huviringides, mis tähendas, et koolipidudel astusin üles vaat et igas teises etteastes. Pidudest rohkem meeldisid mulle ainult peaproovid ning näiteks mäletan siiani üsna eredalt üht kehalise kasvatusetundi, kui tassisime peo tarvis saali toole. See oli üks päikesepaisteline kevadilm ning õhus oli koolilõpu tunnet.

Mulle meeldis pidudeks ettevalmistumine juba siis ning meeldib veel praegugi – võta nüüd kinni, kas ma lihtsalt olen selle selline või tuleb minu vaimustus kõiksuguse korraldamise üle minu kooliajast, kui seda sai tõesti palju tehtud.

Viimast korda seisin laval oma põhikooli lõpuaktusel. See oli taaskord üks päikesepaisteline suvepäev juuni keskel. Erinevalt kõigist eelnevatest kordadest teadsin tol korral, et ei tule enam tagasi. Et minu kooliaeg oli minu ja mu armsate klassikaaslaste jaoks läbi saanud.

Olgugi, et minu kooliaeg Krootuse Põhikoolis polnud alati nii poeetiliselt kau-

nis, kui eelpool kirjeldatud – kõikidel päevadel ei sارانud taevast päike, kõikidel päevadel ei saanud ma kooli naeratades ega lahkunud samal viisil. Oli päevi kui tahtsin nutta ja nutsingi, oli hetki kui tahtsin lahkuda ning mitte kunagi tagasi minna, kuid sellest kõigest hoolimata mäletan palju head. Suudan vaadata tagasi ning meenutada neid ilusaid hetki, mis on aastate jooksul saanud tähenduslikuks ning millele vahel tagasi mõeldes naeratan. On palju head, mida endaga tänini kaasas kannan ning selle kõige eredamaks näiteks on kunstitöö, mille saime kingituseks oma tutipäeval tollaselt 7. klassilt. Kogu klassile kingiti tol aastal puulaast, mille peale olid maalitud lambad. Me pidime neid vaatama oma eksamiperioodil õppides, et need tuletaksid meile meelde, et me pole veel ennast päris lambaks õppinud.

Olen tragi, sordin prügi

Tänukirjad kõigile osavõtjale.

Käesoleval aastal kuulutas Hull Teadlane välja projekti „Olen tragi, sordin prügi!“. Vahvast ettevõtmisest otsustas osa võtta ka meie 1. klass.

Esmalt käisime Kõlleste jäätmejaamas vaatamas, kuidas on seal korraldatud valla prügi sorteerimine.

Seejärel vaatasime koos õppefilmi „Aita pakend ringles!“ ja saime teada, kuidas saab jäätmetest taas tooraine.

Siis viisime klassis läbi uuringu, kuidas meie pered sorteerivad prügi. Uuringust selgus, et klassi 12-st perest kasutavad kõik pered taaraautomaati pandipakendi tagastamiseks;

-kohalikku jäätmejaama kasutavad 10 peret. Jäätmejaama on viidud vana eterniiti, autorehve, klaasi, ehitusjätmeid, ostudega kaasnevaid pakendeid, kasutuskõlbmatut koduelektronikat jm).

-Kõik pered annavad oma laste väikseks jäänud riided, mänguasjad neid vajavatele peredele (sugulastele, sõpradele või heategevuseks).

-9 peret viivad tühjad patareid või akud selleks ettenähtud kogumispunkti.

-9 peret koguvad toidujäätmed kompostikasti ja kasutavad saadud komposti taimekasvatuses.

Järgmisena tegime selgeks prügi sorteerimise põhitõed.

Siis rajasime klassi väikese jäätmejaama, kus olid järgmised prügiastid:

- olmeprügi ja biolagunevad jäätmed;
- papp ja paber;
- pakendid;
- ohtlikud jäätmed.

Nelja nädala jooksul sorteerisime kogu tekkinud prügi. Iga päeva õhtul kaalusime ära saadud prügi ning kandsime saadud arvud tabelisse.

Olmeprügi ja biolagunevate jäätmete prügiastis kogunesid õuna- ja

pimisüdamed, banaani- ja mandariinikoored, klassi toataimedelt eemaldatud närtsinud lehed, kasutatud pabertaskurätid, niisked paberkäterätid, kleepuvad kommipaberid, pliatsiteritamisejäägid.

Paberi ja papi prügiastis kogunes prügiastis hulgaliselt papi ja paberi jääke, värvilise paberi tükke, aga ka tühje tualettpaberi rullide südamikke, ebaõnnestunud joonistusi.

Pakendite prügiastis kogunes üks tühi kipsikott, kolmteist kõrrejoogi pakendit, katkine kilekott.

Ohtlike jäätmete asti kogunes 1 tühi akrüllaki pudel, 7 tühja liimipulka ja 2 tühja AA patareid.

Tekkinud paberi-, papijätmeid ja pakendeid kasutasime meisterdamiseks. Saime teada, et viskame ilusaid suuri värvilise paberi- ja papitükke liiga kergete jäätmete prügiastis.

Biojäätmetest tegime taimedele orgaanilist väetist. Selleks kasutasime banaanikoori, kooli sööklasi saadud munakoori, kohvipaksu, eemaldatud närtsinud taimelehti, sibulakoori ja vett. Kõik ained peenestasime blenderis ja saadud segu kandsime klassis kasvavatele toailledele, samuti segasime saadud massi mullaga ning iga laps istutas sinna mugulsibula. Sibulad kasvasid väga agaralt!

Meie klass täitis püstitatud eesmärgid:

1. Õppisime prügi sorteerima.
2. Saime teada, missugust prügi tekib kõige rohkem.
3. Leidsime mitmeid lahendusi, kuidas vähendada raiskamist ja õpetada taaskasutust.

Projekti lõppedes arutlesime, mida saaksime teha paremini. Meil tekkisid järgmised mõtted:

1. Selleks, et värvilisi paberid säästa, paneme kõik väiksemad jäägid eraldi karpi. Sealt saavad kõik soovijad kunsti ja tööõpetuse tundideks väiksemaid

detaile lõigata.

2. Kasutame ebaõnnestunud tööde tagumist poolt joonistamiseks või arvutamiseks.

3. Palume kodus ja koolis meie jaoks meisterdamiseks kõrvale panna tualettpaberite ja paberkäterätide papptorud.

4. Toome kooli meisterdamiseks kodus tühjad pakendid, kasutatud pakkepaberid, tühjad šampoonipudelid, riknenud CD plaadid jms.

5. Oma mänguasjad, millega me enam ei mängi, anname noorematele sugulastele või sõpradele.

6. Katkiseid mänguasju on võimalik parandada.

7. Püüame vanematele meelde tuletada, et patareisid ei visata olmejäätmete prügiastis, vaid toome need spetsiaalsesse koolimajas asuvasse punasesse patareide prügiastis.

8. Ehk on võimalik koolile muretseda kompostikasti? Siis saaks koolimajas kasvavatele taimedele valmistada head kompostmulda, mitte maksta prügiveo ja kalli lillimulla eest.

9. Ergutame peresid hakkama enam prügi sorteerima.

Mai alguses saime Hullult Teadlaselt kirja, milles ta teatas, et meid on kutsutud Tartu Ülikooli muuseumi valgesse saali teaduskonverentsile. Seal sain kõik 15 klassi võimaluse tutvustada oma projektis osalemise tulemusi.

Teaduskonverents oli väga uhke! Melani Telling, Lisandra Soo ja Laura Almere esitasid ettekande. Meie klass sai Hullult Teadlaselt eripreemia orgaanilise väetise tegemise eest. Lõpuks tegime väikese ekskursiooni Tartu Ülikooli muuseumis.

Järgmisel aastal on teadustöö tegemise teemaks vesi. Oleme juba kindlad, et osaleme ka selles projektis.

Täname lapsevanemaid Kristi Käod ja Piret Rammulit, kes meid Tartusse kaasa toetama ja julgutama tulid.

Sigrid Mallene

Sigrīd Mallene

19. jaanuaril sõitis 1. klass Tartusse. Kõigepealt külastasime Tartu Ülikooli Loodusmuuseumi. Tore on see, et kuni 8- aastased õpilased ja nende saatjad saavad muuseumi külastada tasuta. Loodusmuuseum oli pikalt remondis, kuid nüüd võivad külastajad näha muuseumi uuenenud nägu. Püsinäitusel "Maa. Elu. Lugu" räägivad ligi 8000 loodusteadusliku eksponaati Maa arenguloo universumi tekkimisest tänapäevani.

Näituse avas muuseumi kõige haruldasem vara – meteoriiditükid. Samuti nägime ka natukene kulda ning ühte näituse hinnalisemat maavara - smaragdi. Giid tutvustas meile näitust ning rääkis erinevatest loomadest. Näitusel saime

uurida miljonite aastate taguse elu jälgi, imetleda säravaid mineraale, jälgida liblikate "õist lennujaama" või Devoni ajastust pärit rüükala imelist liikumist. Tõtt saime vaadata esimese Eestist püütud šaakaliga ja kogeda inimkeha roomaja pilgu läbi. Kohtusime ka külastajate mitme põlvkonna lemmikutega: pödra, piisoni ja kaelkirjakuga. Elavnurgas köitsid laste tähelepani kuningpüüton, kilpkonn, roheleeguan ja paljud teised eksootilised väikeloomad. Ühes toas oli tore näitus "Metsanotsu - tõeline siga", mis tutvustas metssiga ja tema igapäevast elu. Sai paitada seakarva, võrrelda metssea ja kodusea koljusid, tutvuda metssea hügieeni- ja ilutoimingutega ning pereeluga. Lapsed tuhnisid metssea kärsaga tammetõrudes ning julgemad pugesisid seapessa.

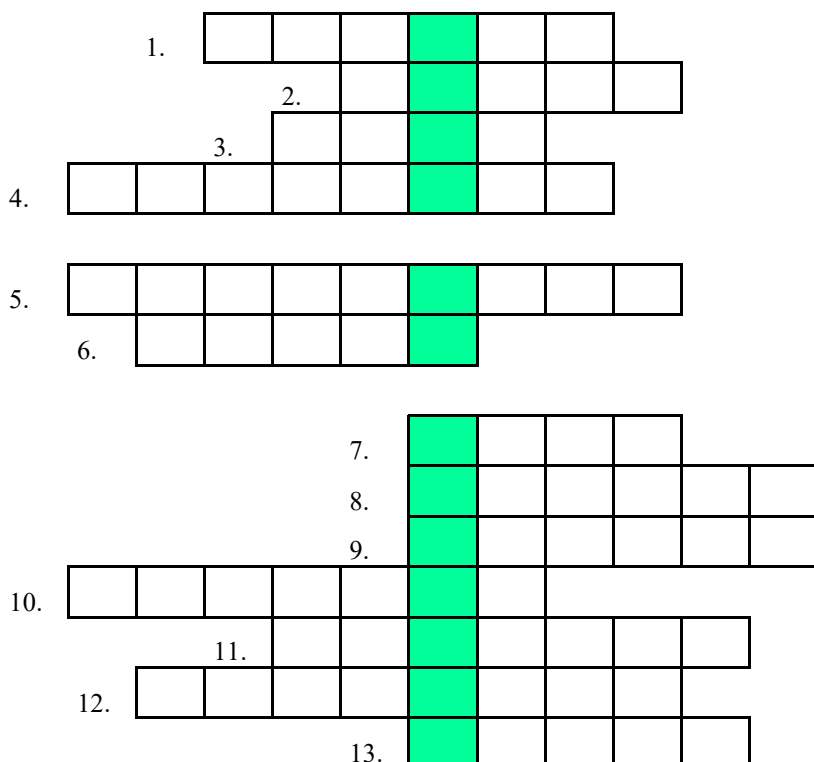
Pärast loodusmuuseumi külastamist pidasime maha väikese pikniku ja kinnitasime keha. Seejärel jalutasime Raekoja platsil asuvasse Kunstimuuseumisse, et osaleda töötoas- programmis "Imelised mustrid".

Mustrite maailm on põnev. Mustrid ümbritsevad meid kõikjal – neid võib leida riidesemetelt meie seljas, erinevatelt esemetelt meie kodus või koolis. Mustreid võib kohata nii linnatänavatel kändides kui looduses matkates. Neid tuleb vaid osata märgata.

Töötoas otsimegi mustreid nii näituselt „Tunne Eesti disaini“ kui selle lähedalt. Uurisime kuidas rütmid ja mustrid sünnivad. Praktiliselt oli võimalus igal osalejel ise oma muster välja mõelda ja see riidest kotile trükkida. Kotid said väga uhked! Kodus oli vaid trükivärv tarvis triikrauaga kotile kinnistada ja nii said kodud ilusa ja tugeva poekoti.

Enne koju sõitu jäi aega ka uurida Raekoja platsi, Raekoda, Tartu Ülikooli peahoonet ja Vanemuise teatrit.

Õpetajal oli lapsi saates tubliks abiks lapsevanem Piret Rammul.

RISTSÕNA TOIDU KOHTA

1. Vili, mis kasvab taime juurena ning on igapäevaselt eestlaste toidulaul
2. Vili, mis on punast värvi ning, millest tehakse ketšupit.
3. Rukkijahust küpsetatud päts.
4. Seened, mis tekivad halvaks läinud toidu peale.
5. Eesti rahvustoit, mida serveeritakse jõulude ajal eestlaste toidulaul koos pohlamoosiga.
6. Nii nimetatakse inimest, kes on taimetoitlane.
7. Loom, kelle liha tarbitakse ja keda kasvatatakse ka Eestis.
8. Vili, mida süüakse tavaliselt suvel ning selle koor on roheline, seest punane koos mustade seemnetega.
9. Sügavkülmast võetav magustoit, mida armastavad täiskasvanud ja ka lapsed.
10. Söögiriist, millega süüakse suppi.
11. Alus, millelt süüakse praade.
12. Punane vili koos kollaste seemnetega, mis kasvab suvel. Seda süüakse vahukoorega.
13. Selle nõu seest süüakse suppi.

Ristsõna koostas Anette Erstu

7. klass käis Tartus lustimas

10. veebruaril väljus kell pool üks koolimaja eest buss – 7. klass sõitis Tartusse.

Teaduskeskusesse AHHA jöudes seletas tore giid teaduskeskuses käitumise reegleid. Need kuulatud ja kõrva taha pandud, kinnitasime kätele randmepaelad ja avastusretk võiski alata.

Teaduskeskus AHHA oli sel hetkel rändnäitus „Ahhaa, teeme kino!“. Näitus viib oma külastajad filmimaailma telgitagustesse. Uue näituse põhiohk on eriefektidel ja sellel, kuidas kaadritagune maailm tegelikult välja näeb. Näitus andis ülevaate sellest, mis tavaatajale filmides nähtamatuks jääb. See maailm, mis jõuab inimesteni teelekraanidel, ei ole kunagi päris see,

millena teda filmiti.

Näitusel lubati meile näidata, kuidas kasutatakse rohelist ekraani, milline on filmigrimm ja mismoodi tehakse inimestest koletisi; proovida erinevaid filmikostüüme – kehastuda Häm-mastavaks Hulkiks, Darth Vaderiks või muinasjutuprintsessiks, teha ise *stop-motion* tehnikas nukufilme, proovida ise köie-, kraana ja statiivikaamerat.

Kuigi oleme kõik Teaduskeskuses AHHA mitu korda käinud, oli ka püsinäitust põnev taas vaadata. Külastuse lõppedes panime oma jõudu proovile elektriautot üles tõstes.

Väljasõidu teine pool viis meid Lõunakeskusesse, kus neli meist läksid seik-

lusparki ronima, ülejäänud oma tühjaks läinud kõhtu täitma.

Seikluspargis oli mitmeid väga põnevaid kohti, näiteks rula ja kelk, kuhu ronimine oli päris keeruline. Ronimisel oli kolm raskusastet: kerge, keskmine ja raske. Võrk ja radade alt paistvad poed tegid turnimise üpris hirmuäratavaks.

Kokkuvõttes jäime sõiduga kõik rahule.

Anette Erstu, Anna Cordey

5. klass pidas klassiõhtut

Teisipäeval, 21. veebruaril toimus 5. klassil tavapärasest pisut teistmoodi klassiõhtu. Kui tavaliselt toob iga laps midagi suupärasest lauale panemiseks kaasa, siis seekord otsustasime küpsetada klassiõhtuks koos pitsa ja valmistada küpsisetordi. Tööd jaotasime nii, et pitsa küpsetasid poisid ja küpsisetordi valmistasid tüdrukud. Kõik vajalikud asjad ostis meie klassijuhataja Helle. Meil oli vaja riivjuustu, sinki, tomatit, suhkrut, õli, kohupiima, hapukoort, jahu ja küpsiseid. Katriin tõi moosi ning kõik võt-

sid kaasa veel midagi maitsvat näksimiseks. Kokata oli vahva! Kui pitsa ja kook valmis said, viidi pitsa 5. klassi ja küpsisetort külmkappi. Laud kaetud, võiski klassiõhtu alata. Esmalt muidugi sõime. Pärast söömist oli vaja end pisut liigutada. Hakkasime mängima. Mängisime lausa 9 mängu. Minu arvates oli kõige lahedam mäng Välekil. Mängu põhimõte oli selles, et pidi küpsise õhku viskama ja suuga kinni püüdma. Sai palju nalja! Vahepeal olid õpetaja Helle ja Margarita küpsisetordi külm-

kapist üles toonud ning õpetaja löikas kooki lahti. Kook oli väga maitsev. Paljud jõudsid lausa kaks tükki nahka pista. Kell seitse hakkasime koristama ja pool kaheksa saime koju. Minu meelest oli see üks kõige paremaid klassiõhtuid, mis meil kunagi olnud on.

Viktoria Ivanova

Ülle Suur

12.-15. mail külastasime Peterburgi. Startisime varahommikul ning lõunaks olime ületanud Vene piiri. Esimesel päeval külastasime Tsarskoje Selod, kõik ruumid, mida me vaatasime, oli rohkelt kullaga kaetud. Järgmistel päevadel alustasime tutvumist maailmakuulsa Peterburiga. Kesklinnas olid väga uhked majad, aga mida enam linnast välja sõitsime, seda tavalisemaks majad läksid. Külastasime Ermitaaži milles oli välja pandud maailmakuulsaid eksponaate. Järgnevalt külastasime Peeter- Pauli kirikut, kus panime igaüks enda künkla põlema ning soovisime midagi. Jalutasime Nevski Prospektil ning nautisime öist laevasõitu ning sildade avamist Neeval. Viimasel päeval imetlesime Peterhofi parkide suursuguseid purskkaeve, jõudsime sinna täpselt selleks ajaks, kui purskkaevud võimsa muusika saatel avati. Saime veel osta igasuguseid asju Venemaa turult ning siis suundusime miljonilinnast kodu poole. Need, kes Peterburgi külastasid, jäid väga rahule ning läheksid meeleldi veel teine kordki.

Riigikogus

Riigikogu Valges saalis ja istungite saalis

Ülle Suur

Meie koolis on saanud traditsiooniks, et vanema astme klassid külastavad ühiskonnaõpetuse tunni raames Eesti Vabariigi kõige tähtsamaid ametiasutusi.

4. aprillil käisimegi Tallinnas. Külastasime Kadrioru lossi ja Toompea lossi, kus töötab Riigikogu. Kahjuks ei õnnestunud meil seekord pääseda Stenbocki majja.

Kui me jõudsime presidendi lossi, pidime turvakontrollis esitama oma dokumentid ning käisime läbi turvavaravatest. Nägime, milline näeb Kadrioru loss

seestpoolt välja. Giid rääkis meile lossi ajaloo ja küsis küsimusi, tublimad vastajad said teha pilti presidendi lipu juures. Lisaks sellele, et presidendiloss on esindushoone, on selles ka palju kunstiväärtusi: maale, skulptuure jm.

Pärast seda läksime Riigikokku. Kuna kõik giidid olid kinni, tuli meile ekskursiooni juhiks Riigikogu majanduskomisjoni liige Anneli Ott. Kuna meie giid on Riigikogu liige isiklikult, siis saime minna istungite saali ja istuda Riigikogu liikmete kohtadel.

Me kohtusime Märt Sultsiga, kes tegi ettepaneku filmida meiega lõik oma saatesse "Vahetund". Seda saadet saab vaadata Tallinna TV-st.

Enne koju sõitu saime veel Ülemistes rahakotte tuulutada. Koju jõudsime umbes kell seitse.

Ranno, Hanna Liisa, Greete– Liis, Marian, Elis, Keithlin, Katrin, Andreas

10.-13. aprillini oli meil erakordne võimalus võõrustada vahetusõpilast Elis Eelmad, kes saabus meie kooli Veni Vidi Vici programmi raames. Järgnevalt jagabki Elis oma muljeid.

Olen Tallinna Kristiine Gümnaasiumi 9.klassi õpilane ja olin neli päeva vahetusõpilane Krootuse Põhikoolis Põlvamaal. Valisin kooli just tema väikse poolest ning oluline oli ka minu jaoks see, et kool oleks Lõuna-Eestis.

Programmis soovisin osaleda just seetõttu, kuna olin alati soovin õppida väikeses külakoolis ning nüüd 9.klassi lõpus oli viimane aeg selline otsus teha, sest gümnaasiumi osaga kool ei ole enam minu jaoks piisavalt väike.

Vahetusse ma otseselt ei kartnud minna, sest ma olin endale leidnud juba

sõbra koolist, küll aga oli mul mure, et kuidas klassikaaslased või üldse kogu koolipere mind vastu võtab.

See kartus aga sai juba esimesel päeval minema pühitud, sest mu klass võttis mind väga sõbralikult vastu, sain kohe endale ka väga tore pinginaabri. Samuti hakkasin ma kohe hindama väikesee kooli võlusi, klassis oli palju rahulikust ja õppida oli tunduvalt lihtsam. Samuti ei olnud sellist üksteisega mittesuhtlemist- kõik suhtlesid kõigiga, mida näiteks oma koolipere kohta öelda ei saa. Tore oli ka see, et olid omad koduklassid ja ainult vahetevahel pidi mõnes muus klassis käima.

Õpilasvahetus oli minu viimase aja üks parimatest otsustest ja sellist otsust oleks raske kahetseda, kahetsen ma

ainult seda, et ma nii lühikeseks ajaks läksin sinna. Oleksin ma teadnud, et mu vahetus nii hästi läheb, oleksin võtnud kohe kahenädalase õpilasvahetuse.

Programmis ma soovitan osaleda kõigil, kes soovivad oma elurutiini mõneks ajaks muuta või otsivad lihtsalt seikluseid oma ellu. Samuti soovitaksin minna oma kodulinnast kaugemale, endale täiesti võõrasse kohta, et just avastada ka Eestimaa ilu rohkem.

Minu vahetusnädal oli imeline ja ma loodan, et gümnaasiumiajal saan ma veel mõnd Eesti kooli avastama minna.

Õpilasvahetused Eesti koolide vahel

www.opilasvahetus.ee

VeniVidiVici õpilasvahetus korraldab Eesti-siseseid õpilasvahetusi 7. – 12. klasside noortele. Õpilastel on võimalus 1 või 2 nädala jooksul minna õppima teise Eestimaa kooli. Osaleda võivad nii õpilased, koolid kui majutajad. Meie eesmärgiks on anda igale noorele võimalus avastada nii iseennast kui ka oma kodumaad ning vahetuse käigus kogeda miskit, mis **muudaks nende elu.**

VeniVidiVici õpilasvahetuse programmis on osalenud nelja õppe-aasta jooksul 340 õpilast ning liitunud on koole

igast Eesti maakonnast. Noortel on olnud võimalus nende aastate jooksul külastada nii linna- kui ka maakoole, õppida eesti ning vene õppekeele koolides, avastada mandri- ja saartekoole, tutvuda väikeste ja suurte koolikeskkondadega. Nii mõnedki noored on õpilasvahetuses osalenud mitu korda. Kuigi iga inimene on erinev, on Eestisene õpilasvahetus loonud aluse, mis võimaldab igapäev individuaalselt seada eesmärgi, mille poole püüelda ning mida ellu viia.

Kevinil oli kaasas oma raamat, kuhu ta kirjanikult autogrammi võttis.

Roheline lemmikloom

Mitut looma tunneb Sass.

Üks ta lemmikloom on kass.

Kõiki loomi Sass ei salli.

Maole küll ei tee ta kall.

Siia tuleb veel üks salm.

Siimu lemmikloom on palm.

Pole tõsi! See on lai!

Palm ei ole loom, vaid taim.

Lugu on ju nõnda, et

kalla siis või ära kalla

talle kopsikuga vett,

palm ei võta jalgu alla.

Väärikalt kui vihmaussid vän-

20. aprillil oli kõigil huvilistel võimalik kohtuda kirjanik Ilmar Trulliga. Kohtumine toimus Saverna raamatukogus.

Autor luges ette oma luuletusi ja rääkis, mis on olnud ühe või teie luuletuse kirjutamisel inspiratsiooniks. Lastel oli võimalik luuletajale ka küsimusi esitada.

Ilmar Trull on lasteajakirjade Täheke ja Hea Laps kauaaegne kaastöötaja. Üle kahekümne aasta on ta Eesti Ekspressi lastelehekülge varustanud vaimukate luuletuste ja illustratsioonidega. Ta on olnud aastaid huumoriajakirja Pikker peatoimetaja ja ristsõnade koostaja. Hetkel töötab härra Trull vaba-

kutselise kirjanikuna.

Oma loomingu eest on Ilmar Trull pälvinud mitmeid auhindu: kahel korral Kultuurkapitali kirjanduse sihtkapitali aastapremia, neljal korral K. E. Söödi lasteluule aastaauhinna, ühel korral Eesti kultuurkapitali aastapremia ning ühel korral on ta kantud IBBY lastekirjanduse aunimekirja.

Ilmar Trulli luuletustest on kindlasti kõigile tuttavaks saanud "Kuldsed käed on onu Tõnul", mida telesaates "Väikesed hiiglased" esitas vaatajate lemmik Oliver.

Jänesed reisivad linnas

derdavad rollibussid.

Bussid täis on jäneseid. Jäneseid on tuhandeid.

Kükivad kui küülikud, ilmed kõigil süülikud.

Mõni jänes vahib maha, mõni piilub ette-taha. Raha maksta nad ei taha.

Mõni jänes küll on julge, pilku ei peida, silm ei sulge.

Siis kui kontrolõri-karu karmil häälel pärib aru:

"Kuule, jänes, kus on pilet?"
Julge jänes laseb vilet.

Ärpleb:"On see trollibuss või on see kontrollibuss? Või on muumitrollibuss?"

Jänes, ole parem kuss. Tead, see kontrolõri-karu ei saa peenest naljast aru.

Päev Käsmu poolsaarel

Elis Soo

11. mail käisid Krootuse Põhikooli 5.-7. klassi õpilased Käsmu poolsaarel. Väljusime kooli juurest umbes kell 8.00. Tegime ka poole tee peal poepeatuse. Kohale jõudnud, tuli meile giid tutvustama päevakorda. Metsas hakkas toimuma aardejaht, seetõttu jagas giid meid nelja rühma. Meile õpetati orienteerumiskaarti käes hoidma ning kompassi kasutama. Seejärel suundusime aardejahile. Kokku oli aardejahis 8 punkti, mis tuli üles otsida. Teatud piirkondadest tuli üles otsida puust klotsike, mis oli puu külge riputada ning igal klotsil oli peale kirjutatud rühma number, et ei võtaks

teise rühma klotsi. Viimase punkti juures oli vaja lahendada ka üks mõistatus, millega saime hästi hakkama. Metsas juhtusime nägema ka mitut rästikut, mille peale kõik karjatasid. Kui aardejaht oli edukalt lõpetatud, jagas giid meil kõigile Käsmu võtmehoidjad. Käisime ka enne ära minekut mere ääres uudistamas ning maiustasime veidi. Tagasi sõites tegime ka ühe pooletunnise poepeatuse. Koju saabusime umbes kell 18.00.

Õppisime meeskonnatööd tegema, kompassi ning orienteerumiskaarti kasutama.

Mai Arujõe

Möödunud aasta aprillis Viluste kooliraamatukogus õpilastega külas olles võeti vastu otsus, et 2017.a maakondliku kirjandusliku ürituse „Raamatu jälgedes“ toimumiskohaks saab Krootuse. Kohe tekkis mõte päev omanäoliseks keerata - kui aulas kõik etteasted nähtud saame, läheme tutvume Krootuse külaga ja jalutuskäik lõpeb kungaste, konaruste, mügarike, kühmude maal Orupedastikus. Üritusel osalejaid lae- kus nimekirja 44 õpilast ja 20 täiskasvanut. 2.aprillil tedagi tähistame alati rahvusvahelist lasteraamatupäeva ja 23. aprilli tähistati sel aastal Eestis juba 20. korda raamatu ja roosi päeva.

22. aprillil tähistas oma 85. juubelit armastatud lastekirjanik Aino Pervik. Tema raamat „Hädaoru kuningas“ pälvis hiljuti Eesti kultuurkapitali lastekirjanduse aastapreemia ja valiti 2016. a parimaks lasteraamatuks. Siit ka minu valik etteasteks. 6.kl tüdrukud Kerttu Konks ja Eleri Nukk kehastusid Kunksmooriks ja kapten Trummiks. Külalised kogunesid kõik Emmeliine elamisse. Kuna mul raamatukogu kõrval asub 4.klass, siis siit mu järgmine mõte - 4.klassis 1 tüdruk ja 7 poissi. Kõik olid nõus kehastuma põialpoisteks ja neiu Lumivalgekeseks. 27.04. jõudsid kooli ainult 3 õpilast 4.kl. Kahjuks 5 põialpoissi haigestusid.

Päeva pidi alustama Taavet Kindsigo. Ninatark oli raudkindel, et mitte keegi kohaletulnuist ei tea, mis siin täna toimuma hakkab.

Tema asemel alustasin ise päeva väike- se ringkäiguga Kunksmoori toas, Uudishimu ees tuli mul ring toale peale teha. Kunksmoori kõikul sirvisin eide lugemisvara, öökapiraamatuks tal „Maailma muinasjuttude kuldraamat“, eessõna ses raamatus Aino Pervikult. „Muinasjutt on inimloomuse osa: muinasjutt täis kujutlusi, täis head ja halba. Muinasjutt, kus enamasti võidule pääseb hea. Kujutlusvõime on üks inimese suurimaid rikkusi.“

Väsinud Kunksmoor jõudis koju, käevangus käbisid täis pearätt, teises käes kannult leitud korv, loosid sees. Kibuvitsateed rüübates kuulas ta Lumivalgekese-Adeele Sikamägi juttu, kes tänas teda, et ta võlus ta siia kooli 2, 5 aastat tagasi seitsmele põialpoisile kaaslaseks ja muutis kurja võõrasema heaks õpetajaks Heleks. Kohe kõlas koputus ja Trumm tuli moori tänama, koos joodi teed, arutleti igavese nooruse saladuse üle, uuriti „Rohtude raamatut, mängiti „Reis ümber maailma“, tüli tekkis tüh- jast, sohi tegemise pärast lauamängus, villapadi lendu ja vihane moor lendas palliga minema järjekordseid nõiatem-

Kunksmoor (Kerttu), kapten Trumm (Eleri) ja Anette oma etteasteid ootamas.

pusid tegema. Trumm toibus, külvas maha takjate seemned, maalilis mõned pildid ja oligi moor tagasi kodus. Kindel ühine meel-hakkame koos mesilasi pidama.

Padja korjas üles Unimüts, Henri Pihelgas, kes kenasti suikus, pea padjale toetatud, terve etenduse aja.

Heiko Laane Torisejana oleks plaksutamise palunud lõpetada. Lumivalgeke valis korvist sedeli.

Esinema tulid õpilased Viluste koolist. Madli Ann Paju, Maarit Mjagkov, Rainer Luht ja Raul Petersell. Väga hästi välja mängitud õpetlik lugu. Õpilaste juhendajaks Ene Mähar.

Kõigi külaliste etteastet täpsemalt saate lugeda maakonna ajalehest Koit, kirjutaja Küll Ots. Kuulmata jäi Önneseene optimistlik, igati positiivne teade meile kõigile Maarius Männilt.

Järgnes etteaste Põlva Kooli õpilastelt, kel juhendajaks Nijole Vananurm. Ta tõi lavale K. Kassi „Nõianei Nõbinina“. Kiidusõnad kõigile esinejatele, kelleks olid Eeva Peršin, Kelly –Kaidleen Aasma, Liisi Kõrgemäe, Crislin Kuklase, Renata Sirp, Krete ja Krislin Jaagund, Marcus Adamson ja Kaur Kenk.

Järmisena leidis Häbelik Kevin Kuldmägi korvist sedeli, kus kirjutas Saverna. Raamatukogu juhataja Tiina Hoop esines koos õpilastega Neleliis Pukk ja Kärol Mägi. Nende valik oli J. Kunderi raamat „Suur Peeter ja väike Peeter“. Järmisena saime kuulda jällegi esinejaid Põlva koolist, kel juhendajaks Anne Ojaste. Esinejateks Seleri Haidak, Henri Loeg ja Egon Jakko Sing. Raamatute autoreiks P. Raud, A. Kivirähk ja A. Pervik. Kuulmata jäi ka Rainer Vallistelt Aevastaja teade, kehv enesetunne ei loe, ta on ikkagi kohal. Järmisena saime

näha Mikitamäe kooli poiste etteastet. Saime kuulda asjadest Oskari ümber. Raamatuks „Oskar ja asjad“, autoriks A. Kivirähk. Esinejad olid väga tublid: Andrus Sild, Ragnar Raamik, Richard Valge. Juhendaja Eevi Jüriöö enam koolis ei tööta, kuid ometi leidis ta aega ja tahtmist oma vaprate poistega esinema tulla.

Esinesid õpilased Tilsi koolist, juhendajaks Eve Hütt, õpilastega kaasas Ainika Mägi. Nende valitud K. Kassi raamatust „Samueli võlupadi“ saime olla mõnda aega raamatukangelase kaaslased. Värska koolist olid meile sõitnud Siim Alve, Reigo Keem, Leenu Priks, Kelli Raiv ja Hendri Toobre, õpilastega kaasas klassiõpetaja Elle Tikkop ja raamatukogu juhataja Helena Kudre. Näha ja kuulda saime nopp- peid J. Vaiksoo luuleraamatust „Supipotikarneval“. Suur supipott leiti kotist. Kuulmata jäi ka kena teade Doktorilt Jan Kindsigolt, ta pidi meid kõik jalutuskäigul kenasti jälgima ja kohe vajadusel ravima hakkama. Kõigile esinejatele suur tänu, et kõik olite sedavõrd julged, vaprad, mõnusad ja vahvad. *Järg lk 13*

Põlva Mammaste kooli nõiad hoos

Päkapikumajas pakuti maitsvat suppi

Orupedastikus jätkus tegevust kõigile

Järg leheküljele 12

Etteasted nähtud, suundusime kergteed pidi jalutuskäigule. Kahjuks selgus, et paljudel kohaletulnuist oli väga kiiresti vaja kodus tagasi olla. Markus Kõiv oli kirja pannud loo Krootuse mõisa ajaloost, palju mälestusi ta vanaema Ilme Kõivult. Esimene peatus oli meil moonakatemaja juures, edasi keldrimäest üles, jõudsime märgata aastaarvu keldril 1903. Mõisa pargiteed pidi jõudsime vallamajani, samas kohas paiknes mõisahooned, mis põles 1965.a. Markus vanaema oli siis 27-aastane ja elas mõisahooned teisel korrusel. Külalised said näha, et kenasti on alles kivimüürid mõisa tallil, laudal, peksuküünil, suitsurehil, tee viis mööda ka hobuste teest. Jõudsime Reika tiigini, vanarahvas teab rääkida, et jaaniõsiti võib seal istumas näha kaunist neidu, endist mõisapreilit, kes end tiiki uputas.

Jõudsime põialpoiste majani, asukohaks sinililleline Orupedastik, täis kühme, mügarikke, muhke, konarusi, selline pinnavorm meil siin Krootuse külas.

Anette Ojarand juhatab soovijad trenazööridele, samamoodi oli võimalik lennutada taldrükuid discgolfi korvidesse. Peagi jõudis kohale ka jahimees Heilo Ojattamm, püüsi asemel tõi ta kaasa maitsuva frikadellisupi. Supile lisaks topsikeas maasikakreemi. Värskes õhus maitses söök kõigile.

Kiirel sammul läbi sinilillede tulles jõudsime järveni, peagi koolimajas tagasi.

Direktor Rita Punning võttis nähtu- kuuldu kenasti kokku ja ulatas kõigile kohalike kommunistrite poolt valmistatud šokolaadi, ümbrisel me koolimaja, joonistas Hele Luht. Helle Jaaska jagas kätte tänukirjad. Nime-mängud juhendajatele kaasa minu poolt. Korras oli aega ka raamatukoguhoidjail tulla minu ruumi, jõime seal tassikese Kunksmoori poolt valmistatud teed ja mainiti, et uuel aastal kohtume Värskas koolis. Loodan, et me kõik saame siis tutvuda Värskaga. Tunne Eestit! Täna Lea Simsi, Ly Vätsonit, Piret Kuiki. Kõiki noor-mehi, kes aitavad toolid saali kohale tuua ja ka tagasi viia.

Väga suured tänu kõigile toetajatele: Kõlleste Vallavalitsus, Krootuse Põhikool, Põlvamaa Omavalitsuste Liit.

Tagasiside

Olen saanud väga palju häid sõnu kuulda, tänan teid, head kolleegid.

Olen väga rahul, et olen saanud elada 39 aastat imekenas külas, mu lapsed said hea hariduse kodu lähedal asuvas koolis. Valla tunnuslase- Kõlleste, kaunis ja kütkestav - seda saan näha iga päev.

Mai Arujõe

Anette Ojarand, Rea Nukk

24.-25. mail peeti Valgemetsas KEAT-laagrit. Meie koolist osales selles laagris kaheksa 6.klassi õpilast: 4 poissi ja 4 tüdrukut. KEAT-laagris õpitakse, kuidas käituda ohuolukordades ja kuidas ennast ja teisi hädas aidata.

Esmalt tuli leida endale telkimiskoht ja teha vajalikud ettevalmistused, et laager saaks toimima hakata. Seejärel toimus rivistus, millega kuulutati laager avatuks. Tutvustati päevakorda ning seejärel läks tegevus lahti 17 erinevas punktis. Nendes õppepunktides me tegime lõket ja kustutasime tuld; õppisime käituma olukorras, kui on torm ja elektrit ei ole; kuidas jääda ellu autos; kuidas käituda, kui on pommioht; mis on elektrohutus; kuidas päästa uppumissurmast

inimest; rääkisime meelemürkidest ja nende tarvitamise tagajärgedest; saime katsetada alkoholiprille jm. Päeva jooksul tuli teha loovtöö ja seda pidime õhtul esitlema.

Meil käisid külas õpetatud koerad koos oma juhtidega. Nemad näitasid, mida nad teha oskavad. Päris hilja õhtul näidati öökino ja alates keskööst algas öörahu.

Järgmisel päeval toimus veeolümpia, mis kujutas endast igasuguste veemängude mängimist: täitsime veeämbreid nii nuustiku, vooliku kui ka kiiivriga; pidime kanderaamiga palle ämbrisse viima; pidime veejoa abil märki tabama ja palju muudki veel. Veemängud olid kõige lustikum osa sellest laagrist ja keegi ei pahandanud, kui ta märjaks sai. Tuletõrjeolümpiat on võimalik

vaadata YouTube`st, kui kirjutada otsingusse „Valgemetsa KEAT“. Pärast veemänge toimusid veel poole-tunnised õpitoad. Sai istuda pöörlevas autos ja nägime, kuidas lennutatakse droone.

Laager lõppes jällegi rivistusega ja möödunud kahest päevast tehti kokkuvõtte. Meile oli toredaks üllatuseks, kui kuulsime, et saime veeolümpial 3. koha. Meie maakonda läheb sel aastal esindama Vastse- Kuuste kool.

Kuidas looduses ellu jääda?

11. mail viibisid 8.-9. klassi õpilased Võrumaal Siksalis, et läbida seitsme tunni pikkune ellujäämiskursus. Õppepäeva läbiviija Aigar selgitas meile mõningaid põhitõdesid, valis meie hulgast välja rühmajuhid ja töö võiski alata.

Esmalt seletati meile, kuidas otsida metsast kadunud inimest. Näpunäited jagatud, algas otsimismäng. Esimesel grupil läks kõige viletsamalt, neljast kadunust leiti üles vaid üks. Järgmistel gruppidel oli sellevõrra kergem, sest saadi teada, et kõik kadunud inimesed on maskeeritud. Selleks kasutati kaitsevärvides tekke, mida oli looduses väga raske märgata.

Järgmise ülesandena pidime ilma kompassita suunda määrama. Tegelikult selgus, et ei pea paika seni õpitud tõed,

et sammal kasvab vaid põhjapoolsel küljel. Sammalt võib kasvada nii puul kui kivil igas küljes, samuti kasvab puuvõra laiemaks sealt, kus tal on rohkem valgust. Looduses tuleb jälgida paljusid märke. Kõige targem on otsida üles mõni vana palkmaja või maja varemed, selle järgi on alati õige suuna kätte. Nimelt on lõunapoolsed palgid alati rohkem pragunenud ja pudedad kui põhjapoolsed, sest lõunapäike hävitab puitu pika aja jooksul. Edasi pidime leidma õige suuna, et metsast välja jõuda. Selle ülesande juures hindas meie juhendaja seda, et jääksime endale kindlaks ja ei laseks end teistest mõjutada.

Edasi pidime kaasas olevast materjalist ehitama ööseks varjualuse ja oma tegevust põhjendama. Pärast seda saime ülesandeks luubi abil tuli üles teha, kuid

kahjuks see ülesanne meil kellelgi ei õnnestunud. Õnnestus küll kerge suits kätte saada, kuid leeki kätte ei saanud.

Viimase ülesandena pidime plekkpurkidest, kilest jm jäätmetest valmistama nõõri, taskulambi ja kaks veefiltrit. Nõõri ja taskulambiga saadi enam-vähem hakkama, vee filtreerimisega jäid aga kõik rühmad hätta.

Tänapäeva digimaailmas võõrandub inimene loodusest ja seepärast on väga kasulik neid sellest keskkonnast välja kiskuda ning nende hakkamasaamist testida.

Olle tahab sügisel uuest Aafrikasse minna, nüüd juba ärilistel eesmärkidel, kuid tütar Emma ei tahaks enam isa nii pikaks ajaks kodust ära lubada.

Koos kohalike koolilastega. Foto Olle erakogust

Emma Kaidro, Anette Ojarand, Aime Sabre

30. mail oli meil võimalus kohtuda ettevõtja ja Krootuse kooli vilistlase Olle Kaidroga. Olle viibis pool aastat Keenias ja Ugandas, tegutsedes seal vabatahtlikuna.

Külalise sõnul otsis ta pikka aega võimalust midagi head teha. Ta liitus Punase Risti organisatsiooniga ja läbis Soomes vastava koolituse kriisipiirkondade abistamiseks. Eestis tegutsev arengukoostöö, humanitaarabi ja maailmaharidusega tegelev organisatsioon MONDO otsis ettevõtlus- ja turunduseksperdi Keeniasse ja Ugandasse. Olle läbis konkursi ja osutus valituks.

Keenias elab 46 miljonit inimest, riigi elanikkond on väga vaene, suureks probleemiks on AIDS. Shianda küla, kus Olle tegutses, on umbes Tartu-suurune. MONDO eesmärk oli aidata seda külakogukonda. Üks osa abist oli kooliabi. MONDO on algatanud Eestis kampaaniaid põhi- ja keskkooli õpilaste toetuseks, et kohalikud lapsed saaksid tasuta oma õpingute eest. Eesti nn tarkusefond valis välja 111 põhikooli ja 28 keskkooli õpilast, kes ilma selle abita koolis käia ei saaks. Ka paljud eraisikud Eestist on laste toetamise enda kanda võtnud. Näiteks meie trikisuasataja Kelly Sildaru toetab kahte Keenia kooliõpilast.

Olle sõnul õpivad Keenia kooliõpilased väga keerulisi asju, mis tundub vahel mõttetu. Samas oli kurb teha valikut, kelle kooliraha maksta, kellel mitte.

Õppemaksu maksmine ei sõltu seal sellest, kui hästi keegi õpib, vaid ainult sellest, kas perel on raha kooli eest tasumiseks. Riik toetab koole küll nii palju, kui suudab, aga poliitiline olukord ei soodusta seda. Sotsiaalabi Keenias puudub, seda asendab välisorganisatsioonide abi.

Keenias on väga palju noori ja lapsi. Kõik inimesed valdavad kolme keelt: inglise, suahiili ja luganda. Inglise keel on riigikeel.

Kahe ja poole kuu pikkuse missiooni peamiseks ülesandeks kujunes siiski kohaliku põllumajanduse ja õmblemisega tegeleva ühistu abistamine. Selle ühistu liikmed olid enamasti naised ja vabatahtlikel tuli leida mooduseid, kuidas sel ühistul oleks end võimalik paremini majandada. Tuli leida turg esemetele, mida nad seal toodavad. MONDO toetas naistegrupi, kes õmblesid lastele koolivorme, aitas leida hankeid, et inimesed saaksid tööd. MONDO ostis kohalikele naistele inkubaatorid tibude välja haudumiseks ja see on olnud suureks abiks. Kahjuks on Keenias sageli elektriprobleemid, mistõttu palju mune läheb lihtsalt raisku.

Keeniale järgnes pooleteise kuu pikkune missioon Ugandas. Seal abistati põhiliselt ratastoolinaisi, kes tootsid väga ilusat käsitööd. Olle ülesanne oli leida turgu nende toodetele. Kuigi ärietika on väga teistmoodi kui Eestis või Euroopas, õnnestus saada nende tooted ühte suurimasse turismitoodete ketti.

Abistada oli vaja ka tööruumide elamisväärsemaks muutmiseks. Nii värviti vabatahtlike abiga poeseinad üle ja muudeti tööruumid hubasemaks ja esteetilisemaks. Vabatahtlikud, kellega Olle koos töötas, olid erinevate Euroopa riikide noored õpetajad.

Aafrikas on ajal teistmoodi tähendus kui meil Kohalikud ütlevad, et eurooplastel on kell, aga aafriklastel aeg.

Väga paljud Uganda inimesed elavad slammides. Need on väga vaeste inimeste linnaosad, elatakse kokkuklopsitud onnikestest.

Küsimusele, miks on Eestil vaja aidata Ugandat või Keeniat, vastas Olle järgmiselt:

“Maailmas on palju ebavõrdsust. Kõigil on õigus paremale elule. Ei saa ignoreerida vaesust, harimatust. Euroopas on ajaloo vältel olnud palju riike, kes on eksploateerinud Keeniat. Näiteks on Keenia olnud pikka aega brittide koloonia, seega on hävinud suur osa kohalikust kultuurist. Britid peavad nüüd oma kohuseks heastada see ülekoosus.”

Algklassid käisid Võrtsjärve ääres kalu õppimas

Kas sina tunnend seda kala?

1. juunil istusid algklasside õpilased bussi, et sõita õppeekskursioonile Võrtsjärve limnoloogiajaama muuseumi, et õppida kalu.

Oma ekskursiooni alustasime Otepää Selverist, sest üks ole ka ostlemine oma-moodi majandusõpe: mida ma oma taskurahast saan, kui palju ost kokku maksmata läheb, palju raha tuleb anda, kui palju ostust tagasi saan.

Kella üheteistkümneks oli buss jõudnud Vehendi külla Rannu vallas, kus Tartu Ülikooli Võrtsjärve Limnoloogiajaama muuseum asub. Väljas tervitas meid iseäralikult tugev tuul, nii et bussist muuseumini jõudmine kujunes päris tõsiseks pingutuseks.

Muuseumis ootas meid giid, kes tutvustas meile, mida programm sisaldab ning teatas meie kurvastuseks, et laste turvalisuse huvides parvega järvele me siiski sõita ei saa – selleks on tuul liiga tugev ning lained ohtlikud. Aga ülejäänud programmi läbiviimist ilm ei seganud. Meie kooli õpilased on järvemuuseumis varemgi käinud, kuid järvemuuseum on mõne aastaga palju muutunud - meie maja on kasvanud suuremaks. Nüüd on muuseumil nende sõnul päris eraldi miljonivaatega seminariruum ja rohkem ruumi ekspositsioonile, lisaks on kaks päris ägedat põrandaakvaariumi ja kaks suurt silinderakvaariumi. Kokku on erinevaid akvaariume 23.

Järvemuuseumi põhiekspositsiooni moodustavad elusad eesti mageveekalad ak-

vaariumides. Väljapanek on unikaalne, sellises liigilises koguses mujal Eestis meie mageveekalu ei eksponeerita. Siseroomides on hulga akvaariume, kus praegu elavad järgmised liigid: *ahven, angerjas, haug, karpkala, linask, latikas, nurg, säinas, säga, kiisk, koha, särp, roosärg, viidikas, hõbekoger, kuldkoger, turb, tuur, rünt, valge amuur, kaugida unimudil, angersäga, pangaasius, signaalvähk, kollakõrvilukilpkonn*.

Ekspositsiooni elutus osas on püügivahendeid, ürgkalade ja kalakivististe väljapanek, veekogu uurimisvahendid.

Esmalt saime teada kalade erinevused: vaatlesime suurt kalamulaaži ja rääkisime kalade omapäradest. Kõik soovijad said rääkida oma kokkupuudetest kaladega. Kalamulaažide abil saime teada, keda nimetatakse lepiskaladeks ja keda röövkaladeks.

Edasi jaotasime end klasside kaupa rühmadesse ja toimus puslede kokkupanek ning angerja teekonna mäng-veeretatakse palli kangel. Mängu eesmärk oli veeretada pall Võrtsjärvest Emajõe kaudu Peipsi järve, sealt mööda Narva jõge Läänemerre ning Läänemerest tuli jõuda Taani väinadeni, kus Atlandi ookeanis jõuavad meie angerjad Sargasso merre kudema. Teel oli ka mitmeid ohte ja päris mitu korda tuli mängu alustada otsast peale. Panime kokku ka kuubipuslest 2 kalapilti – haugi ja ahvena ning saime teadmisi nende liikide

eluviisist.

Seejärel läksime akvaariumikalasid vaatlema. Huvitav oli jälgida uimede ja hingamisliigutusi, võrdlesime erinevaid liike omavahel: uimede kuju, soomuste suurust, hingamiskirrust, liikumist. Samuti õppisime erinevate eesti kalade nimesid tundma.

Tegelikult ei ole ka kalade maailmas elu kiusamisvaba. Näiteks elas ühes akvaariumis albiinosäga, kellelt kiuslikud kaaslased olid silma söönud. Ühes akvaariumis olid särjed kaaslast sööma asunud ja vigastatud kala tekitas kõigis kahjutunnet.

Vahepeal olid kõhud kõigil tühjaks läinud ning aeg kooli sööklast kaaspandud võileivad- pirukad bussist ära tuua. Muuseumi kohvikus kinnitasime keha ja pärast seda saime õpitut kinnistada töölehtede täitmisega.

Seejärel oligi aeg asuda koduteele. Programmis osalemiseks saime raha KIK- ist.

Tekst ja fotod Sigrid Mallest

Esmalt väike kontsert, siis said kõik tublimad tunnustuse ja lõpuks lustlikud sportmängud.

Kuidas lahendada olukord, kus õpilane minestab? Mida teha?

Lustlik meeskonnamäng

Sigrid Mallene

Viimastel aastatel on kool oma traditsioone pisut muuta püüdnud. Sel aastal otsustasime traditsioonilise kevadpeo asemel korraldada sportliku tänuürituse tublidele õppuritele, olümpiaadides, konkurssidel ja võistlustel osalejatele ning nende vanematele. Erandlik oli ehk seegi, et üritus toimus väljas värske õhu käes.

Kell 17 oli koolimaja esine rahvast tulvil. Istujaid jagus nii pinkidele kui murule. Kokku oli lapsi, nende vanemaid kogunenud üle saja. Pärast direktori tervituskõnet toimus väike kontsert. Näitering esines mitme lühinäi-

dendiga, laulis lastekoor, saime näha rahvatantsu, kuulda poiste ja lastekoori laulu ning kellade ansamblit.

Seejärel oli aeg virku õpilasi ning nende vanemaid tunnustada.

Sportliku- tervisliku osa eest olid hoolt kandnud õpetajad Sirje Tamm ja Imbi Vaikmäe. Kõik soovijad jagati gruppideks ning meeleolukad võistlused võisid alata. Igal grupil oli vaja liikuda spordiväljakul ringi ning sooritada vahvaid ülesandeid. Need polnud füüsiliselt rasked, nõudsid ühte meelt ning vahel kavalustki. Viimane võistlus nõudis kõigilt teadmisi ja kiiret

reageerimist. Kõik osalejad olid tõepoolest tublid!

Toreda kevadise ürituse lõpetas õues improviseeritud piknik. Soovijad võisid valida morsi või teed, pirukaid, kooke ja puuvilju. Koos puhuti juttu ning õhus oli tunda kooliaasta lõpu lähenemisest tingitud rõõmsat meelt.

Tervisliku ürituse toimumist toetati osaliselt „Rahvastiku tervise arengukava 2009- 2020“ vahenditest.

Lugemissoovitus õpilastelt: vihmase suve raamatud

Nimi	Raamat	Autor	Põhjendus
Emili Eerman (5. klass)	„Pööningukass Atticus ulatab käpa“	Jennifer Gray	See on seiklusjutt, mis räägib kassist, kes oskab rääkida.
Marjanika Tsibo (3. klass)	„Kapsapea“	Oskar Luts	See raamat on põnev ning huvitav.
Iti Triin Telling (3. klass)	„Paula päästab Kassiopeia“	Aino Pervik	Selles raamatus räägib kiusamisest ja selle lahendamisest.
Jan Kindsigo (4. klass)	„Hugo V. salaplaan“	Sabine Zett	See raamat on väga naljakas ja põnev.
Kärt Nukk (2. klass)	„Tipp ja Täpp“	Uno Leies	See on lahe ja õpetlik raamat.
Mia Niinemägi (2. klass)	„Eevalt“	Renita Metsalu	See on tore, huvitav ja naljakas.
Emma Kaidro (6. klass)	„Berti päevik“	Sören Olsson , Anders Jacobsson	See on naljaka sisuga ning sobib kõigile.
Taavet Kindsigo (4. klass)	„Hull kamp“	Noora Kunnas, Jenna Kunnas	See on naljakas ja tore raamat.
Heiko Laane (4. klass)	„Lasse Maia detektiivbüroo“	Martin Widmark , Helena Willis	Seal toimub põnevaid ning ootamatuid asju.
Kerttu Konks (6. klass)	„Detektiiv Luuker Leebesurm“	Derek Landy	See raamat on põnev ning kaasakiskuv.
Maarius Mänd (4. klass)	„Hirmus Henry“	Francesca Simon	Raamat on väga naljakas.
Henri Pihelgas (4. klass)	„Noorpagana lood“	Henno Käo	See on naljakas raamat.
Katriin Sirol (5. klass)	„Vana roosa maja“	Mika Keranen	See on põnev. Seal on supilinna salaselts.
Adeele Sikamägi (4. klass)	„Ühe äpardi päevik“	Jeff Kinney	See on põnev raamat.
Viktoria Ivanova (5. klass)	„Pollyanna“	Eleanor H. Porter	Selles räägitakse ühest tüdruku tegemistest, kui ta isa on surnud.
Reio Kähr (5. klass)	„Meelis“	Enn Kippel	See on tore ja lahe raamat.
Heidi Tsibo (5. klass)	„Veel üks Lotte“	Erich Kästner	See on põnev ja igaüks, kes seda raamatut loeb, tekitab see temas huvi.
Markus Kõiv (6. klass)	„Oskar ja asjad“	Andrus Kivirähk	See raamat pakub huvi.

Kaunist ja päikeselist suve!

Leht valmis Sigrid Mallese, Aime Sabre ja peaausjalikult 6. ning 7. klassi õpilaste kaasabil.